

(Мирний); *Не чуть гомону, наче душа розмовляє з степовою тишею* (Коцюбинський); *Се вже, сестро, приїхали по мою душу* (Куліш);

- *душа – народ* *Уклін земний священним верховинам, Де тінь Тараса навіки-віків, Душі народної любов і гнів, Знялась в безсмертя помахом орлиним* (Рильський); *З задрозів вічну неволю судили боги твоїм дітям, я ж у незламную радість озброю народную душу* (Леся Українка);

- *душа – життя* *Ніхто не має більшої любові, як той, хто душу поклада за друзів* (Леся Українка).

У художньому мовленні зустрічаємо індивідуалізовані вирази, які не можна якимось чином класифікувати. До них можна віднести зокрема вислів В. Стуса „двинтар душ” *Як страшно ждати, коли вона, захована помре, у темряві, щоб нишком відвезти на цвинтар душ і щастя запопасти, якого вже до ран не прикладеш* (Стус); *Довкола мене цвинтар душ на білім цвинтарі народу* (Стус).

Отже, в українській мовній картині світу душа асоційована з тим, що оточує людину в повсякденному житті, „описуючи одні і ті ж об’єкти, мовці порівнюють їх з різними реаліями, які мають пряме відношення до умов життя носіїв даної мови, до їх культури, звичаїв і традицій”, „відповідно, у порівняннях втілюється народний менталітет і духовна культура народу” [2, с. 192]. і „які мають пряме відношення до умов життя носіїв даної мови, до їх культури, звичаїв і традицій” [2, с. 192].

Метафоричне представлення душі пов’язане з певною концептуальною системою носіїв тієї чи іншої мови, у яких наявні свої уявлення про світ, своя система цінностей, своя культура, своя ментальність, що і вербалізовано в мові, а метафора є „універсальним інструментом когнітивної діяльності” [1, с. 57].

ЛІТЕРАТУРА

1. Зализняк Анна А. Многозначность в языке и способы ее представления / Анна А. Зализняк. – М. : Языки славянских культур, 2006. – 671 с. – (Studia philologica).
2. Маслова В. А. Лингвокультурология : учеб. пособие для студ. высш. учеб. заведений / В. А. Маслова. – М. : Academia, 2001. – 208 с. – (Высшее образование).
3. Стилїстика української мови: Підручник / Л. І. Мацько, О. М. Сидоренко, О. М. Мацько; За ред. Л. І. Мацько. – К.: Вища шк., 2003. – 462 с.
4. Українська мова: Енциклопедія / Редкол.: Русанівський В. М. (співголова), Тараненко О. О. (співголова), М. П. Зяблюк та ін. – 2-ге вид., випр. і доп. – К.: Вид-во „Українська енциклопедія” ім. М. П. Бажана, 2004. – 824 с.

Олександра ДУДА

ДО ПИТАННЯ ПРО КОНТЕКСТУАЛЬНУ РЕАЛІЗАЦІЮ ТЕРМІНОЛОГІЧНОГО ЗНАЧЕННЯ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛІЙСЬКИХ ТЕКСТІВ З ЕКОНОМІКИ)

Стаття порушує проблему залежності значення терміна від контексту. Аналіз досліджуваного матеріалу дає підстави для висновку про те, що значення терміна потребує певних умов фахового контексту, типологію якого ми досліджуємо.

Ключові слова: контекст, семантика терміна, контекстуальна реалізація термінологічного значення.

The article deals with the problem of interdependence between the semantic meaning of the term and the context. The analyzed material provides ground for the conclusion that the term meaning needs definite conditions of the sublanguage context, typology of which we have researched.

Key words: context, the semantic meaning of the term, contextual realization of the term meaning.

Статья поднимает проблему зависимости значения термина от контекста. Анализ исследуемого материала даёт основания для вывода о том, что значение термина требует определенных условий профессионального контекста, типологию которого мы исследуем.

Ключевые слова: контекст, семантика термина, контекстуальная реализация терминологического значения.

Дослідження функціонування термінів у фаховому тексті лише розпочинається, хоча важливість цього аспекту у вивченні термінологій зазначалась давно. Зауважимо, що, якщо раніше термінознавці у своїй роботі над термінологією обмежувались сферою фіксації термінів, їх систематизацією та нормалізацією, то дедалі частіше об’єктом термінознавчих досліджень стає сфера функціонування термінів, умови і особливості процесу їх функціонування.

Функціонування термінів тісно пов’язане із основною функцією мови – функцією пізнавально-

інформативного змісту, тобто з реєстрацією та збереженням нагромаджених людством знань, оскільки наукова термінологія як найбільш інформативна група лексики охоплює засоби вираження наукових понять. Поняття “функціонування термінів” у термінознавстві є широким за обсягом і включає умови функціонування термінів у тексті, особливості процесу функціонування, функціонування термінів у текстах різної жанрової приналежності, отже, до уваги беруться різні аспекти реального життя термінів.

Під функціонуванням термінологічних одиниць розуміємо їх властивість проявляти особливості своєї структурної організації, особливості реалізації валентних і когнітивних потенцій у процесі використання в комунікації. Не розділяємо при цьому думку деяких зарубіжних мовознавців, що слово взагалі не має власного значення поза контекстом [12, 13].

Аналіз функціонування термінів окремих субмов здійснюється на різних мовних рівнях: морфологічному, лексичному, семантичному, синтаксичному. Функціонування термінологізованих одиниць, похідних від загальноживаних лексем у термінознавстві трактується як явище омонімії [10, 16; 5, 45; 11, 51; 13, 261; 14, 147].

Умовою реалізації термінологічного значення термінологізованої лексеми є науковий текст, де колишня загальноживана лексема вживається в чітко окресленому науковому значенні на відміну від повсякденного розмитого значення слова в побутовому розмовному мовленні. Нове контекстуальне оточення колишніх загальноживаних слів стає умовою розвитку семантичної структури новоствореної термінологізованої одиниці. *Additionally, for large, specialised or important contracts, Borrowers shall advertise the invitations in Development Business and/or well-known technical magazines, newspapers and trade publications of wide international circulation* [16, 12].

Практика аналізу термінології показує, що реалізація усіх семантичних і когнітивних потенцій термінологізованої одиниці можлива лише в контексті, хоча, на думку Д.Лотте, до терміна висувається вимога незалежності його значення від контексту [8, 59]. Відхилення від принципу незалежності терміна від контексту він допускав лише у двох випадках: 1) якщо відомо, яке поняття номінується, то вважалось можливим опускати визначальні частини видового терміна, замінюючи його родовим компонентом; 2) з метою уникнення частого повторення одного і того ж видового терміна, слід замінювати його відповідними вказівними словами (цей, той, даний) [8, 74].

О.Реформатський розвиває думку Д.Лотте до категоричнішої форми і вважає, що термін не потребує контексту, як звичайне слово, оскільки він 1) член певної термінології, яка й виступає замість контексту; 2) може вживатися ізольовано, наприклад, у текстах реєстрів чи технічних замовлень [9, 110]. Аналогічних концептуальних позицій дотримувались Р.Будагов, М.Бергер, С.Бурдін, Т.Панько, І.Квітко, поділяючи ідею контекстної незалежності терміна. На сучасному етапі розвитку термінознавчої думки превалюючою є інша концепція – контекстозалежного терміна (Б.Головін, Р.Кобрін, В.Лейчик, В.Даниленко, Є.Коновалова, В.Кусаковська). Ми розглядаємо таку категоричну диференціацію як недоцільну, не адекватну фактичному функціонуванню термінів, тому що вимоги щодо контекстності терміна слід розмежовувати залежно від того, чи це термін зафіксований, чи функціонуючий у фаховому тексті. Зафіксований термін може відповідати вимогам “ідеального терміна”. А функціонуючий у фаховому дискурсі термін, на наш погляд, підлягає під вплив синтагматичних процесів фахового мовлення (субституція, контекстуальна синонімія та ін.).

Нам не видається доцільним абсолютизувати думку про незалежність терміна від контексту, бо саме в спеціальних текстах, як уже зазначалося, термінами стають загальноживані лексеми, виконуючи своє основне функціональне навантаження – вираження наукового поняття. А однозначність і точність – це ті властивості, якими володіє термін, коли він входить до певної термінологічної системи у сфері фіксації. Зміст терміна повністю розкривається тільки через його реальне функціонування, тобто тільки тоді, коли він виступає як елемент субмови, фахової комунікації, дискурсу. Це особливо стосується тих термінів, яким притаманна багатозначність, реальний вихід з якої забезпечує контекст у спеціальній літературі. Термінознавці-практики, досліджуючи галузеві терміносистеми, вважають необхідним залучення контексту для семантизації терміна.

Вивчаючи проблему застосування контекстологічного аналізу у зіставному дослідженні функціонування терміна і загальноживаного слова на матеріалі термінології доменного виробництва, Є.Коновалова доводить, що функціонування терміна у мовленні мало чим відрізняється від функціонування загальноживаного слова. При цьому дослідниця виділяє певні риси, властиві функціонуванню терміна: 1) тематично зумовлена обмеженість багатозначного терміна; 2) обмеження вживання терміна зумовлене також тим, що термін виражає поняття з певної галузі знань; 3) термін не вживається метафорично у цій спеціальній сфері [6, 5–7]. Аналізуючи функціонування терміна в контексті, дослідниця вводить поняття “тематичної ситуації”, яка створюється самим характером тексту. Тематична ситуація, на її думку, знімає решту значень семантично-реалізованого слова, крім термінологічного [6, 8].

Критерій “тематичної ситуації”, запропонований Є.Коноваловою, можна успішно поєднати із застосованою нами методикою виявлення контекстуальних умов реалізації термінологічного значення. Така методика, на нашу думку, є виправданою, оскільки в різних контекстах загальноживані слова можуть вживатися і в функції термінів, і в функції загальноживаних слів.

Для контекстуальної реалізації термінологічного значення ми пропонуємо такі умови: 1) термінологічне

оточення фахового дискурсу; 2) заповнюваність семантичної структури термінологічного оточення завдяки дефінітивній функції термінологізованої одиниці (а не звичайному тлумаченню загальноновживаного слова); 3) потреба вжити загальноновживане слово саме у термінологічному значенні для реалізації висловлювання. Так, у реченні дискурсу фахової дисципліни “...*The balance of the purchases account would then be transferred by crediting the purchases account (thus closing it) and debiting the trading account.*” [17, 345] колишня загальноновживана одиниця *balance* має всі вищезазначені умови, необхідні для контекстуальної реалізації нею термінологічного значення: 1) наявність у контексті висловлювання термінів досліджуваної субмови (*crediting, purchases account, trading account, debiting*), які створюють термінологічне оточення; 2) для заповнення семантичної структури цього висловлювання необхідними є всі семи, що утворюють дефініцію терміна *balance* (*difference between two columns of an account (money received and money paid out, etc.)*); 3) функціонування такої одиниці в термінологічному значенні зумовлено потребою: для розуміння смислу висловлювання побутового тлумачення поняття *balance* недостатньо.

На відміну від цього у реченні “*A small child has to learn to keep its balance before it can walk far*” [18, 42] лексема *balance* функціонує як загальноновживана одиниця, оскільки: 1) відсутнє термінологічне оточення фахового дискурсу; 2) для заповнення семантичної структури висловлювання достатньо сем, що утворюють тлумачення загальноновживаного слова, а не дефініцію (*condition of being steady; condition that exists when two opposing forces are equal*); 3) відсутня потреба включати одиницю *balance* у загальнолітературний контекст у термінологічному значенні.

Отже, в ході дослідження контекстуальних умов термінологізації встановлено, що лише за наявності усіх трьох названих умов стає можливою контекстуальна реалізація термінологічного значення певної лексеми, яка набуває синсемантичної орієнтації. Лише після реалізації усіх трьох умов вважатимемо контекстуальну реалізацію термінологічного значення здійсненою.

Вимога незалежності терміна від контексту пов’язується термінознавцями з вимогою його однозначності, але практика аналізу показує, що ця вимога є швидше бажаною, ніж реальною. Більше того, повторюваність певного контексту закріплює за терміном строго визначене значення. Цікаві думки з цього приводу висловлює О.Крилов. Він уводить поняття двох стилістичних різновидів контексту: спеціального наукового контексту, який містить у собі послідовно викладену інформацію про систему наукових понять і професійний контекст, у якому подано інформацію про виробничий процес [7, 92].

У своїй подальшій типологізації контексту дослідник вводить поняття “внутрішнього контексту”, під яким розуміє окрему, закінчену в смисловому відношенні мінімальну частину, репрезентовану сполученням терміна з певним колом слів. Аналогічно до терміна “внутрішній контекст” В.Даниленко вживає термін “стандартний контекст”, а Б.Головін – “контекст словосполучення” [3, 67; 4, 60]. Дослідник прядильної термінології А.Крилов доводить, що зміст терміна повністю розкривається тільки через його реальне функціонування, коли “внутрішній контекст” допомагає розмежувати значення терміна, що має властивість категоріальної полісемії [7, 90–92].

З терміном “внутрішній контекст” можна погодитись, коли мова йде про розмежування загальноновживаного слова і терміна. Але, з іншого боку, дослідник дещо перебільшує цю роль, вважаючи, що саме внаслідок постійного вживання у складі термінологічних словосполучень загальноновживане слово набуває спеціального значення. Розмежування двох стилістичних різновидів контексту дозволяє проаналізувати в них поведінку асимільованої терміносистемою загальноновживаної лексеми внаслідок використання її “у процесах вторинної номінації”. Діапазон лексичної сполучуваності при цьому у терміна і загальноновживаного слова залишається різним.

За словником *Webster’s New World Dictionary* [19, 52] лексема *bear* зафіксована із визначеннями *heavy, partly – carnivorous*, за словником *OSDE* [18, 49] – із визначеннями *large, heavy, with thick fur*.

У термінологічному словнику лексична сполучуваність цієї лексеми є іншою: *protected bear* (*продавець, який має акції і грає на пониження*); *uncovered bear* – *продавець, що не має покриття*. Отже, спостерігаємо набуття переосмисленими загальноновживаними одиницями нових властивостей – синсемантичної орієнтації. Оскільки для процесу термінологізації суб’єкт номінації обирає лексеми, що вже якимось чином реалізували свої номінативні потенції у загальнолітературній мові, то подальший хід теоретичної думки веде до визначення конкретизаторів нових ознак, які розширюють діапазон лексичної сполучуваності слів.

Вимога незалежності терміна від контексту, про що мова йшла вище, означає швидше вимогу того, щоб термін завжди однозначно розуміли представники одного фаху, щоб його адекватне тлумачення забезпечувала понятійна система, а не мовна, членом яких він є, адже термін – це завжди член певної термінології, в межах якої він є однозначним. Термінологія для терміна є тим “полем”, яке дає йому точність і однозначність, поза ним слово втрачає свою характеристику терміна.

Реалізація сполучувальних потенцій термінологізованої одиниці можлива лише в контексті. Але, з огляду на різне розуміння самого терміна “контекст” в термінознавстві, вважаємо за потрібне виокремити такі різновиди контексту: 1) контекст фаховий, зумовлений екстралінгвальними чинниками: сфера наукового спілкування, науковий тип мислення, сфера функціонування субмови; 2) понятійний контекст, зумовлений сукупністю родо-видових понять фахової дисципліни; 3) внутрішній контекст – це безпосереднє мовленнєве

оточення термінологізованої одиниці, реалізація нею сполучувальних потенцій, втілена в матеріальних знаках, вибір і функціонування яких обумовлений попередніми типами контексту.

Типологію контексту ілюструємо такою схемою:

При вирішенні питання про залежність терміна від контексту слід мати на увазі, що абсолютний термін не потребує контексту: вся семантична структура його вичерпується термінологічним значенням і завжди є рівноцінною сама собі. Інакше виглядає справа з термінологізованими одиницями, які потребують специфічних умов для функціонування і реалізації термінологічного значення у фаховій сфері. Слово виконує номінативну чи дефінітивну функцію, тобто або є засобом чіткого позначення, і тоді воно – простий знак, чи засобом логічного визначення, тоді воно – науковий термін.

Питання функціонування терміна тісно пов'язане з вирішенням основного питання специфіки терміна, яке В.Гак формулює альтернативно: що таке термін – властивість лексичної одиниці (особливий вид слова чи словосполучення) чи є це особлива функція лексичної одиниці? [2, 68]. Це питання пов'язане також з розмежуванням загальнонавчальної лексики і термінології. Так, наприклад, Ю.Апресян наголошує, що дослідники терміносистем виходять за межі своєї компетенції, досліджуючи семантику термінів, адже “не все в значеннях таких слів входить до структури мови” [1, 18]. Далі вчений зазначає, що серед іменників набагато більший відсоток слів, в значенні яких переважають семантичні елементи різних термінологічних систем і штучних мов наук, які не належать до природної мови [1, 34].

Отже, наші спостереження над фаховою економічною лексикою свідчать, що для реалізації термінологічного значення загальнонавчаним словом необхідними є певні вищезгадані умови фахового контексту, типологію якого ми запропонували у цій статті.

ЛІТЕРАТУРА

1. Апресян Ю.Д. Экспериментальное исследование семантики русского глагола. – М.: Наука, 1967. – 430 с.
2. Гак В.Г. Асимметрия лингвистического знака и некоторые общие проблемы терминологии // Семиотические проблемы языка науки, терминологии и информатики. – М.: Издательство Московского университета. – 1971. – С. 68-71.
3. Головин Б.Н., Кобрин Р.Ю. Лингвистические основы учения о терминах. – М.: “Высшая школа”, 1987. – 104 с.
4. Даниленко В.П. Русская терминология: опыт лингвистического описания. – М.: Наука, 1977. – 248 с.
5. Звегинцев В.А. Семасиология. – М.: Просвещение, 1957. – 240 с.
6. Коновалова Е.Д. Сопоставительный этимологический и контекстуальный анализ термина и обиходного слова в англ. яз.: Автореф. дис... канд. филол. наук: 10.02.04 / ЛГПИ им. Герцена. – Л., 1964. – 18 с.
7. Крылов А.И. Термин и контекст // Языковые единицы и контекст. – Ленинград: ЛГПИ, 1973. – С. 89-96.
8. Лотте Д.С. Основы построения научно-технической терминологии. – М.: Из-во Академии наук СССР, 1961. – 158 с.
9. Реформатский А.А. Термин как член лексической системы языка // Проблемы структурной лингвистики. – Москва: изд-во Наука, 1968. – С. 103-125.
10. Степанов Ю.С. Основы общего языкознания. – М.: Просвещение, 1975. – 271 с.
11. Яремко Я.П. Формування української військової термінології: Дис. канд. филол. наук: 10.02.01. – Дрогобич, 1997. – 164 с.
12. Antal L. Content, Meaning and Understanding. – Hague: Rowtley, 1964. – 65 p.
13. 65 p.
14. Guilbert L. La Specificite du term scinetifique et technique // Langue de Franc. – P., 1973. – P. 260-297.

15. Ischreyt H. Studien zum Verhältnis von Sprache und Technik. – Düsseldorf: Akad. Verlag., 1965. – 308 p.
16. Ullmann S. The Principles of Semantics. – Glasgo: Academic Press, 1957. – 346 p.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. Guidelines. Use Consultants by World Bank as Executiong Agency. Washington: The World Bank, 1995. – 38 p.
2. Wood Frank. Business Accounting. Fifth Edition; Pitman. – 1989. V. 1-2. – 613 p.
3. Oxford Student's dictionary of Current English / a.s. Hornby. – Oxford: Oxford Univ. Press, 1984. – XII. – 769 p.
4. Webster's New World Dictionary. – New York: Star Books, 1995. (WNWD).

Наталія ІЩУК

РЕТРОСПЕКТИВНИЙ І ПЕРСПЕКТИВНИЙ АНАЛІЗ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

У статті проаналізовано методи навчання іноземних мов на основі способу моделювання. Визначено переваги та недоліки кожного методу та перспективи використання їх у навчальному процесі.

Ключові слова: методи навчання, іноземні мови, граматична модель, текстова модель, комунікативна модель, модель "мова - мовлення", соціально-психологічна модель, діяльнісна модель, кібернетична модель.

В статті проаналізовані методи обучения иностранным языкам на основе способа моделирования. Определены преимущества и недостатки каждого метода и перспективы использования их в учебном процессе.

Ключевые слова: методы обучения, иностранные языки, грамматическая модель, текстовая модель, коммуникативная модель, модель "язык - речь", социально-психологическая модель, деятельностьная модель, кибернетическая модель.

The article provides the analysis of the existing models of methods of teaching foreign languages. Identified are weak and strong points of each method as well as the perspective use of these methods in teaching-learning process.

Key words: methods of teaching, foreign languages, grammar model, text model, communicative model, "language – speech" model, social-psychological model, action model, cybernetic model.

Постановка проблеми та аналіз останніх досліджень. Підготовка фахівця як представника певної культури включає не лише професійний розвиток, а й загальний, що спрямований на формування інтелектуально-естетичних і моральних якостей особистості, а також іншомовної компетенції на тлі інтенсивної глобалізації.

Важливим є вибір підходу, моделі навчання, що мають на меті визначення загальної стратегії навчання, враховуючи саму природу викладання і вивчення іноземної мови.

У сучасній педагогічній науці є кілька класифікацій методів за різними ознаками: за джерелом передавання та сприймання інформації (С.Петровський, Є. Голант, Д. Лордкіпарідзе); за логікою передавання та сприймання навчальної інформації (С. Шаповаленко); за рівнем самостійності (напруженості) пізнавальної діяльності (М. Скаткін, І.Лернер); за ступенем керівництва навчальною роботою (П. Підкасистий, В.Паламарчук) і цей список можна продовжувати, проте аналіз цих класифікацій методів навчання дає нам можливість стверджувати, що той чи інший метод не вказує, що необхідно робити студенту і викладачу для того, щоб досягти певної дидактичної мети за мінімальний час навчання.

Метою статті є ретроспективний і перспективний аналіз методів навчання іноземної мови та обґрунтування їх ефективності.

Виклад основного матеріалу. На думку деяких вчених, найбільш перспективним є один із сучасних напрямів дослідження – спосіб моделювання, тобто “природно або штучно створене для вивчення об’єкта пізнання явище (предмет, процес, ситуація тощо), аналогічне іншому явищу (предмету, процесу, ситуації тощо), дослідження якого утруднене або ж взагалі неможливе” [1].

Модель (*франц.* modele – зразок, праобраз) – система елементів, що відтворює певні сторони, зв’язки,